

De Torenclub en het geheim van de grafheuvel

DE TORENCLUB
EN HET
GEHEIM VAN DE
GRAFHEUVEL

MARIANNE VAN DER WAL

De Torenclub en het geheim van de grafheuvel
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing
Auteur: Marianne van der Wal

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagillustratie en illustraties binnenwerk: Daniëlle Futselaar
Tekstredactie: Midgard Manuscripten & Chinouk Thijssen
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste uitgave februari 2020

NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

‘U bent aan zet, moeder,’ zei de jongen.

De jonkvrouw trok haar jurk recht en schoof haar zwarte toren drie vakken naar voren, waarop de jongen zijn witte paard verzette.

‘Schaakmat!’ zei hij met een twinkeling in zijn ogen.

De vrouw maakte een lichte buiging. ‘Gratulatum! Het jaar 1472 is je goedgezind.’

‘U komt alle eer toe, moeder. U hebt mij onderwezen,’ zei hij glimlachend.

Plotseling zwaaide de zware houten deur van de muffle woontoren open en kwam met een klap tegen de muur. Een woeste vent met brede schouders beende het vertrek binnen en opende het vizier van zijn helm. Hij liep in de richting van de tafel waaraan de jongen en de vrouw zaten en gooide zijn wapenschild zo hard van zich af dat het kletterend op de vloer neerkwam.

‘Op deze wijze word jij nooit een goede schildknaap!’ schreeuwde hij met barse stem. Hij zwiepte met zijn zwaard in de richting van de jongen, die geschrokken achteruitdeinsde. ‘Dus

hiermee verdoe jij je tijd op het moment dat ik je hulp nodig heb bij het zadelen van mijn ros!’ Hij stak het zwaard in zijn schede, griste het schaakbord van de tafel en smeed het met een wilde zwaai in een hoek. De schaakstukken vlogen door de lucht en stuiterden op de stenen vloer en het schaakbord brak in tweeën toen het de grond raakte.

De vrouw sloeg haar trillende handen voor haar mond. ‘Spaar mijn zoon,’ fluisterde ze.

Met samengeknepen ogen keek de ridder de jongen aan.

‘De volgende keer dat ik je hier zie, gooi ik je eigenhandig in de gracht, bastaard!’ dreigde hij, waarbij hij met zijn wijsvinger naar voren priemde.

De jongen helde achteruit. Was zijn vader maar weer in het kasteel, dacht hij.

De vrouw legde haar hand zachtjes op die van haar zoon, waarop de ridder zich omdraaide, zijn schild oppakte en stampend naar de deur liep.

‘Oderint dum metuant! Laat ze me maar haten!’ bulderde hij toen hij door de deuropening verdween.

De woorden galmden nog lang na door de gangen van het kasteel, terwijl de jonkvrouw en haar zoon zwijgend de schaakstukken opraapten van de kille vloer.

Onvoltooid verleden tijd

‘Hé sukkel, heb je nog dinobotten opgegraven?’

De duw tegen Joosts schouder bracht hem bijna uit zijn evenwicht. Hij draaide zich om en keek recht in de ogen van Jeffrey. ‘Wat nou?’ snauwde Joost.

Jeffrey duwde met beide handen tegen zijn borst, maar Joost bracht zijn gewicht naar voren en bleef staan. Jeffrey's warme adem blies treiterend in zijn gezicht.

‘Laat hem met rust, Jeffrey,’ suste Karlijn, die achter Joost stond.

Jeffrey keek naar Karlijn. ‘Oh, ik wist niet dat je mij had ingeruild voor die sukkel.’ Hij grijnsde naar Joost. ‘Loser. Ik zag wel hoe jullie tijdens de les naar elkaar keken. Je vindt mijn beugelbekkie leuk, hè?’

‘Karlijn en ik zijn gewoon vrienden,’ antwoordde Joost. ‘Bovendien is ze niet meer jouw vriendin, dus waar zeur je over.’

Jeffrey gaf hem opnieuw een ferme duw. Joost viel achterover op de grond en ving zich op met zijn handen. De scherpe zandkorreltjes drukten in zijn huid.

‘Laat hem gaan, Jef,’ klonk de lijjige stem van Jeffrey’s slungelige vriend Gert op de achtergrond. ‘Hij is het niet waard.’

Op het moment dat Joost overeind wilde komen, kreeg hij een harde schop tegen zijn schenen. Hij wreef over zijn benen nadat hij was opgestaan en greep Jeffrey bij zijn molelige bovenarmen, maar hij kreeg een knietje tegen zijn dijbeen.

‘Kappen!’ schreeuwde meester Rosenberg onverwachts achter hen. ‘Meekomen. Allebei.’

‘De meester flipte, joh!’ zei Joost tegen Karlijn toen ze na de pauze weer naar de klas liepen. ‘Eerst kregen we een preek van een kwartier en toen kwam de straf: deze week moeten we allemaal stomme klusjes voor hem doen.’

‘Echt? Oh, balen,’ zei Karlijn. ‘Maar je moet je ook niet zo laten uitlokken door Jeffrey. Je kunt hem beter negeren.’

‘Of zijn gezicht verbouwen. Dit is al de zoveelste keer,’ gromde Joost.

‘Ik snap je wel, maar wat bereik je ermee?’

‘Dat hij voortaan zijn mond houdt. Hij is gewoon jaloers op die fossielen en andere oude dingen, die ik wel eens in de les laat zien. En hij baalt natuurlijk dat jij...’

‘Ga jij ook zitten, Joost?’ riep de meester. ‘En stilte

graag. Dan kunnen we beginnen met ons groep-achtproject: Onvoltooid verleden tijd!

Meester Rosenberg hield een rechthoekig pakketje omhoog en wikkelde er een doek af. 'Wie weet wat dit is?' Hij keek de klas rond. 'Niemand? Oké. Dit is een bronzen speerpunt, gevonden in een grafheuvel.'

'Zeker door Joost en zijn nerdy pappie!' riep Jeffrey.

Joost draaide zich om. 'Jouw vader kan het in ieder geval niet zijn geweest,' sneerde hij.

Jeffrey stond meteen op. 'Hou je b...'

'Jeffrey!' schreeuwde de meester. 'Ik ben het zat met jou! Blijkbaar heb je vandaag nog niet genoeg straf gehad. Jij blijft na schooltijd maar eens een uurtje na.'

Jeffrey schopte tegen zijn tafel, maar zweeg.

'Het was wel een beetje gemeen wat je zei, hoor Joost,' fluisterde Karlijn.

'Hij vroeg er toch zelf om?' Joost voelde zijn woede zakken toen de meester zijn verhaal vervolgde.

'In de bronstijd werden vooral voorname mensen in grafheuvels begraven. Men gaf deze doden ook bijzondere grafstukken mee, zoals sieraden en urnen.'

Joost ging rechtop zitten.

'Die heeft mijn vader ook in het museum!' zei hij tegen Karlijn.

'Echt? Die wil ik dan wel eens zien.'

'Ja? Zullen we er vanmiddag dan even langs gaan?'

'Ja, leuk!'

Joost stak zijn vinger op en de meester knikte.

‘Ik ben wel eens met mijn vader mee geweest toen ze een grafheuvel openmaakten. Hij zei toen dat er nog veel meer grafheuvels zijn. Kunnen wij er met de klas een keer een opengraven?’

De meester glimlachte. ‘Nou, dat kan niet zomaar, hoor. Het is namelijk verboden. Dat weet jouw vader wel. Hier op de Veluwe zijn nog inderdaad veel onontdekte grafheuvels. We zouden misschien wel met een archeoloog mee kunnen gaan, maar veel grafheuvels zijn leeggeplunderd en ze openen er niet zomaar een.’

‘Dan gaan we er zelf een zoeken,’ fluisterde Joost in Karlijns oor. ‘Maar we gaan eerst naar het museum voor die grafgiften.’

De winkelstraat lag er verlaten bij toen ze na school naar het museum van Joosts vader liepen. Ze passeerden een man met een rollator en voor een leegstaand winkelpand stonden een paar luidruchtige jongens met hun scooters.

Aan de gevel van een hotel hing een bord met TE KOOP erop en het viel Joost op dat de snoepwinkel die ernaast stond ook al weg was.

De winkelstraat kwam uit op een plein met een klaterende fontein en een kerk met een hoge klokkentoren waarin tientallen duiven koerden.

Bij de fontein bleven Joost en Karlijn staan.

Joost stak zijn handen in het ijskoude water van de fon-

tein en keek naar het lege pand waar vorig jaar nog een souvenirwinkel in zat. ‘Wat is er toch met ons dorp aan de hand? Iedereen gaat weg en alle leuke dingen verdwijnen!’

Ik hoorde dat ze het trampolinedpark willen weghalen en vorig jaar zijn ze ook al gestopt met de zomerkermiss.’

‘Ja, stom, hè?’ reageerde Karlijn, die haar handen ook even onderdompelde en ermee over haar gezicht wreef. ‘Ik vond die botsauto’s en die andere attracties echt gaaf. En het was altijd supergezellig! Iedereen uit de klas was erbij.’

Nadat ze zich hadden opgefrist bij de fontein, sloegen ze een zijstraatje in en stopten ze bij een oud gebouw.

GELDERS OUDHEIDKUNDIG MUSEUM stond er in grote letters op de buitenmuur. Bij de ingang hing een bijna onleesbaar bordje met openingstijden.

Een muffe lucht kwam hem tegemoet toen Joost de krakende deur opende en de hal in liep. Tot zijn verbazing zat er niemand achter de balie. Verderop slenterde een bezoeker in de richting van de mediaruimte.

Joost en Karlijn liepen tussen stoffige vitrines door, die waren volgepropt met scherven, urnen en houten blaaspijpjes.

‘Waar zijn nou die speciale dingen uit de grafheuvels?’ vroeg Karlijn.

Joost keek om zich heen en gebaarde naar een vitrine verderop waarvan een van de ruiten was gebarsten. ‘Daar moeten ze staan.’ Maar toen hij dichterbij kwam, zag hij dat er alleen een paar potscherfjes in lagen.

‘Hoe kan dat nou? Zouden ze misschien ergens anders liggen?’

Ze keken in alle vitrines en vervolgden ten slotte de hoofdroute door het museum. De bezoeker verderop drukte een paar keer op de afstandsbediening van een tv-schermbild waarop een briefje was bevestigd met in grote letters: DEFECT. Hij legde de afstandsbediening hoofdschuddend terug, draaide zich om en stapte naar de uitgang van het museum. De deur viel met een bons dicht.

‘Pap?’ galmde Joosts stem door het oude gebouw.

In de verte hoorden ze het geschuiﬀ van een lade en geratel van een printer. KANTOOR stond er op de deur die op een kier stond. Joost duwde de deur open. Zijn vader zat met zijn handen in het haar achter zijn bureau en keek verdwaasd op.

‘Hé, hallo! Wat doen jullie hier?’

‘Ik wil Karlijn graag wat opgegraven spullen uit grafheuvels laten zien, maar ik kan ze nergens vinden,’ antwoordde Joost.

‘Oh, ja, eh, dat kan kloppen. Loop maar even met me mee. Die mooie urn staat er nog wel.’

‘Hoe bedoel je, “nog wel”?’

Zijn vader keek hem met een sombere blik aan. ‘Ik heb er wat verkocht.’

‘Verkocht? Hoezo?’

Na enkele seconden zei hij zuchtend: ‘We hebben geld nodig, Joost. Het gaat niet zo goed met het museum. Er ko-

men te weinig bezoekers en ik krijg steeds hogere kosten. De bank wil er niet meer in investeren, de toeristen blijven weg en ik heb al een beveiliging moeten ontslaan, dus je begrijpt dat de duurste voorwerpen hier al niet meer kunnen staan...'

Joosts mond viel open. 'Maar hoe kan dat nou? En nu?'

'We hebben een actie op touw gezet om geld in te zamelen voor het museum, maar die is mislukt. De gemeente wil honderdduizend euro meebetalen, als ik binnen drie maanden een goed plan presenteer voor het opknappen van het museum.'

'Nou, dan schrijf je toch gewoon een goed plan?'

'Ja, maar dan zijn we er nog niet, want een verbouwing kost minimaal het dubbele. Dus dat redden we nooit en ik verwacht niet zomaar een gift van een miljoen, of zo'n unieke collectie erbij die een horde bezoekers kan trekken.' Hij kneep zijn lippen samen. 'Het zal wel op een faillissement uitdraaien, Joost. Dat betekent dat we het museum moeten sluiten.'

'Wat? Nee! Maar als je geen museum hebt, heb je ook geen baan en dus geen geld.'

'Nou, daar hoef je niet over in te zitten want het prachtige streekmuseum in Zoutewolde zoekt nog een nieuwe directeur. Ze hebben me al gevraagd.'

'Zoutewolde?'

'Ja, een lekker rustig dorpje in de uitgestrekte landerijen van Groningen.'

‘Een dorpje in Groningen? Maar... dan moeten we verhuizen!’

‘Ja, dat klopt. Het is te ver om elke dag op en neer te moeten rijden.’

‘Ik wil niet verhuizen! En zeker niet naar zo’n stom, saai dorpje. Dan zie ik mijn vrienden nooit meer, pap! Ik ga niet mee.’

‘We hebben weinig keus, Joost. Als het museum niet gered wordt, zal ik toch een baan moeten hebben en het Gronings museum kan mij goed gebruiken. Daar mag ik blij mee zijn. Sorry, ik heb echt alles geprobeerd. Nu is het een kwestie van tijd.’

‘Maar je kunt toch wel wat harder je best doen om dit museum weer vol met bezoekers te krijgen?’

‘Maar hoe dan? Heb jij een idee?’

‘Loop dan maar eens mee, pap,’ zei Joost en hij liep terug het museum in.

Zijn vader haalde zijn schouders op en liep achter hem aan.

‘Kijk eens om je heen. Wat zie je dan?’ vroeg Joost.

‘Ik zie een prachtig archeologisch museum dat ooit de toeristische trekpleister van de Veluwe was!’

‘Nee, pap. Dit is een saaie zaal met kapotte kasten met saaie dingen erin. Wie vindt dát nou leuk?’

Zijn vader keek naar de vitrines.

‘Mensen die willen weten hoe de mensen vroeger leefden. Mensen zoals jij en ik.’

‘Nee, pap. Alleen nerds die zich vervelen, komen hier nog. Dit is gewoon een saai museum!’

‘Nou, nou, let even op je woorden. Kinderen vinden musea nou eenmaal saai.’

‘Maar er komen ook geen volwassenen meer, dus waar ligt dat dan aan?’

‘Ik weet het niet, Joost. Heb jij een beter plan?’

‘Ja, er moet iets gebéúren! Actie! Er moet iemand rondlopen die verkleed is als middeleeuwse beul, er moeten mummies rond waggelen en er moet een kleine piramide staan, waar je met een zaklamp in moet lopen om symbolen op de muren te kunnen ontcijferen.’

Karlijn kwam naast hem staan. ‘Ja, dát wordt leuk, en buiten achter het museum moet je dan twee Romeinse ridders laten vechten en als je binnenkomt, moet je het kaartje kopen bij een middeleeuwse zwerver achter de balie!’

Joosts vader lachte. ‘Leuke ideeën, maar het hoeft toch geen archeologisch pretpark te worden? Jullie maken het wel héél spannend.’

‘Dat móét ook, pap. Het moet gewoon veel enger!’

Zijn vader keek om zich heen. ‘Tja, misschien heb je wel gelijk, maar zo’n vernieuwing wordt wel erg duur. Dat kost meer dan de honderdduizend die ik misschien dan wel van de gemeente krijg.’

‘Nou, dat komt dus nooit goed met je vaders museum, hè,’ zei Karlijn, toen ze even later door de stille winkelstraat

liepen. ‘Hij heeft dus veel meer geld nodig. Hoe moet hij dat ooit bij elkaar krijgen? Dat lukt nooit. En dan? Straks moet je verhuizen!’

‘Nou, dat weiger ik! Dan kom ik wel bij jou wonen. Ik ga niet naar zo’n stom dorp in Groningen.’

‘Ik denk dat je vader het al heeft opgegeven. Volgens mij heeft hij zelfs al zin in zijn nieuwe baan in Groningen. Dus zijn museum moet gered worden. We moeten wat doen, maar hoe?’

Joost haalde zijn schouders op. ‘Ik heb echt geen idee.’

‘Alleen... nu heb ik nog geen mooie grafgiften uit zo’n grafheuvel gezien.’

‘Nou, dan zoeken we ze zelf in een grafheuvel in het bos. Dat hebben mijn vader en een paar andere nerds vroeger ook wel eens gedaan in ons eigen Tumulusbos. Toen vonden we een scherf van een urn en een lijkschaduw!’

Karlijn keek hem met open mond aan. ‘Een lijkschaduw? Wat is dat nou weer?’

‘Dat zijn bruine verkleuringen in het zand in de vorm van een mens die helemaal verteerd is.’

‘Iew! Nou, laat dan maar. We gaan wel een keer met je vader mee. Idee?’

‘Nee, want dan heb je er in 2056 nóg geen gezien. Dan gaat hij namelijk eerst aan de gemeente vragen of het wel mag en voordat je dán mag graven... Ik laat je er zelf wel een zien. Dan maken we een kijkgat en kunnen we kijken of er wat in ligt.’

‘Dat mag toch niet?’

‘Een klein gat vast wel. Daarna gooien we het gewoon weer dicht.’

‘Doe maar niet. We zoeken er wel een op internet op. Ze zeggen dat er soms geesten van dode mensen omheen zweven. Bovendien heb ik geen tijd want ik ken het geschiedenisproefwerk voor morgen nog niet.’

‘Dan kijk je maar bij mij af, angsthaas,’ gniffelde Joost. ‘Je kunt vanavond toch nog leren?’

Ze keek hem weifelend aan en glimlachte. ‘Oké dan.’

‘Maar zeg het tegen niemand, hè? Ik hoef er geen spionnen bij.’

2

Het verlaten huis

‘Wou, laat mij alvast maar eens wat grafheuvels zien,’ zei Karlijn nog voordat Joost de computer had opgestart.

Joost rolde met zijn bureaustoel naar voren en typte het woord ‘grafheuvel’ in. Binnen twee seconden opende hij een website en las:

Voor de reis naar het hiernamaals kreeg de overledene vaak sieraden en andere waardevolle spullen mee in het graf. Daarom hebben grafrovers in de afgelopen eeuwen veel grafheuvels leeggeroofd. ‘Sommige mensen vernielen de grafheuvel bij hun zoektocht naar schatten, waardoor een archeoloog hem niet meer kan onderzoeken,’ legt archeoloog Alexander Bijvoet uit. ‘Wat deze schatgravers doen, is verboden.’ Toch blijft de archeoloog optimistisch. ‘Sommige onontdekte grafheuvels liggen gelukkig goed verborgen in de Gelderse bossen.’

Joost draaide met zijn bureaustoel van links naar rechts en keek Karlijn aan. ‘Zie je wel, nog niet alle grafheuvels zijn ontdekt en deze archeoloog weet waar ze liggen! Ik ga hem meteen een e-mail sturen.’

‘Maar als hij weet waar ze liggen, vertelt hij dat toch niet zomaar aan jou?’ vroeg Karlijn.

Joost grijnsde. Hij zocht het e-mailadres op, typte een mail en schreef erin dat hij een werkstuk ging maken over grafheuvels. Daarna stelde hij de vraag of je deze heuvels wel voorzichtig mocht opengraven om ze te onderzoeken. Na het verzenden van de mail sloot hij de computer af en verlieten ze zijn huis, op weg naar het nabijgelegen bos.

Aan weerszijden van de brede boslaan stonden een paar oude villa’s. De hoge bomen torenden ver boven de huizen uit en wierpen grillige schaduwen op de daken. Na tientallen meters werd het pad in het midden geblokkeerd door een brede, donkergroene balk, die op een halve meter hoogte over het pad hing. Op de balk stonden een symbool van een boom en een tekst in blokletters: EIGENDOM VAN STAATSBOSBEHEER. HONDEN AANGELIJND. TOEGANG VRIJHOUDEN IN GEVAL VAN CALAMITEITEN.

Joost en Karlijn liepen om de balk heen en volgden het hoofdpad. Op een kruising bleven ze staan.

Joost keek om zich heen. Aan zijn rechterzijde lag een donker naaldbos. De dichte takken vormden een groen dak over een paadje dat was bedekt met bruine naalden.

Ze kozen het pad aan hun linkerkant, dat aan weerszijden was beplant met statige eiken.

De frisgroene varens, die onder de eiken stonden, zagen er met hun veervormige bladeren sprookjesachtig uit en

het donkergroene sterretjesmos naast het pad leek wel een tapijt. Ze volgden de eikenlaan en sloegen een overwoekerd slingerpaadje in.

‘Zouden we dit wel doen, Joost?’ vroeg Karlijn. ‘Hier komt vast nooit iemand.’

‘Dat is ook de bedoeling.’ Joost stapte over een paar dikke boomwortels heen en bukte voor de overhangende takken. ‘Als hier grafheuvels zijn, heeft nog niemand ze ontdekt.’

Na twintig meter stonden ze stil. De route was versperd door een enorme boomstam, die midden over het pad lag. De dode stam was bedekt met bruingrijze zwammen en gele korstmossen.

‘Bankjes van dwergbosgeesten,’ zei Joost gniffelend toen hij eroverheen klauterde.

Karlijn gaf hem een klap op zijn bovenarm en stak haar tong uit toen ze soepel over de boomstam klom.

Joost bleef staan en keek naar de jonge boompjes die nieuwsgierig boven het struikgewas uitstaken. ‘Fijn dat ze hier borden hebben neergezet!’

Karlijn gniffelde. ‘Dus Joost van Diepen weet niet waar we zijn?’

‘Lach maar,’ morde hij.

‘Het is toch ook grappig? Op mijn richtingsgevoel hoef je niet te rekenen. Dan komen we in Afrika uit.’

Grinnikend liep hij Karlijn voorbij, een donker paadje in.

Ze moesten hun voeten hoog optillen om zich een weg te kunnen banen door de vele bosbessenstruiken.

‘Dit is toch geen pad?’ vroeg Karlijn. ‘Laten we teruggaan. Straks verdwalen we.’

Joost stond stil en tuurde voor zich uit. ‘Nee joh, kijk!’ Iets verderop was een open plek in het bos. Hij keek Karlijn aan. Ze trakteerde hem op een brede glimlach en volgde hem direct toen hij naar de open plek liep.

Er stond een huis van rode baksteen met een vol geplante tuin. Een klimop omstrengelde het huis tot aan de dakgoot. De verf op de verrotte kozijnen was afgebladderd en de half afgebrokkelde schoorsteen hing zo schuin dat hij zo om kon vallen. Voor het zijraam stond een verweerde, houten tuinbank met ervoor een kruidentuin en in de grote moestuin stonden verschillende groenten, die als soldaten in een rij stonden opgesteld. Langs een grindpad groeiden dieproze rozen, die heen en weer deinden in de wind.

Ze liepen naar de zijgevel van het huis en snoven de heerlijk zoete rozengeur op.

‘Wist jij dat er iemand in dit bos woonde?’ vroeg Karlijn.

‘Nee.’ Joost dacht na. ‘Of, misschien toch wel!’ Hij aarzelde. Moest hij haar over de oude dorpsroddel vertellen? Ze zou er alleen maar bang van worden.

‘Nou ja, ik heb wel eens een eng verhaal gehoord over iemand die hier vroeger... Ach, laat ook maar.’

‘Nee, vertel!’

‘Nou ja, er wordt gezegd dat er vroeger een kind vermoord is in dit bos, maar ik weet ook niet of dat waar is. Het zal wel verzonnen zijn.’

‘Een kind? Maar dat verzin je toch niet?’

‘Als het verhaal waar is, zal de dader hier in ieder geval niet wonen. Misschien is dit wel het huis van de boswachter.’

Karlijn keek met een bedrukt gezicht naar het huis. ‘Dat hoop ik dan maar.’

Joost boog voorover en keek door het vieze raam naar binnen. De kastjes en vensterbanken stonden vol met zilveren kandelaars, bronzen beeldjes, fotolijstjes met barsten erin en er lag een versleten schaakbord. ‘Moet je dit zien. Het lijkt wel een museum.’

‘Laten we maar gauw gaan voordat de eigenaar terugkomt,’ zei Karlijn en ze keek schichtig om zich heen.

‘Even wachten.’ In de spiegeling van de ruiten zag hij Karlijn de tuin in lopen. Nieuwsgierig drukte hij zijn gezicht tegen het glas. Aan een van de muren zag hij een groot schilderij met de afbeelding van een middeleeuws kasteel. Hij vond het huis er maar saai uitzien. Er waren geen computers, tablets of mobieltjes. Er stond niet eens een tv.

Achter hem klonk plots een gil.

‘Joooost!’

Snel keek hij om, maar tot zijn schrik zag hij Karlijn niet staan. Hij spurttte de tuin in.

Waar was ze gebleven? Hij rende om het huis heen en

stopte abrupt toen hij Karlijns hoofd boven een tuinmuurtje uit zag steken. Ze praatte met iemand, maar hij kon niet zien met wie. De meeste woorden vervlogen in de wind en hij ving slechts flarden op.

‘... jongedame, wat... hier te zoeken?’ bromde een krakerige mannenstem.

Dat was misschien wel de stem van de eigenaar van het huis en die klonk niet blij. De dorpsroddel schoot ook door zijn hoofd en een rilling kroop over zijn rug toen zijn gedachten op hol sloegen. Was dit die kindermoordenaar? Dan was hij misschien wel gewapend!

Joost bukte achter een struik en keek voorzichtig tussen de takken door.

Er stond een man met sluik, grijs haar, een hangende snor en een vaalgrijze hoed. Op het puntje van zijn neus rustte een hoekig leesbrilletje. Zijn samengeknepen ogen keken Karlijn streng aan. ‘Ik eis een verklaring, jongedame, nu! Wat doe jij hier?’

Karlijn helde ver achterover en keek om zich heen. ‘Ik... weet het niet meer, meneer,’ zei ze op gedempte toon.

Joost balde zijn vuisten en boog naar voren. De takken kraakten toen hij ze opzijduwde.

De oude man stond nu heel dicht bij zijn vriendin. ‘Kom dan maar mee naar binnen. Dan kun je even nadenken,’ bromde hij.

‘Niet doen!’ gilte Joost. ‘Laat haar gaan.’

De oude man keek verrast op. ‘Nee maar, je vriendje?’

‘Zoiets,’ zei Joost. ‘Laat Karlijn met rust.’

‘Dat was ik ook zeker van plan, maar je hoeft niet zo’n toon tegen me aan te slaan. En nu je hier toch bent, vertel jij mij maar eens wat jullie hier doen. Je vriendin heeft namelijk last van geheugenverlies.’

‘Sorry dat ik zo schreeuwde, maar we wilden dit bos alleen maar onderzoeken en...’

‘Dit bos onderzoeken? Schatgraven, zeker!’ De oude man sperde zijn ogen. ‘Dacht jij dat mijn bos zijn gruwelijke geheimen zomaar prijsgeeft?’

‘G-gruwelijke geheimen?’ vroeg Karlijn.

De oude man grijnsde. ‘Ja! Dat willen jullie écht niet weten.’

‘Eigenlijk wel,’ zei Joost.

‘Nou, ik zeg niets,’ bromde de man. ‘Ik laat mij hier nog liever levend begraven, net zoals de tiran van Veluwe.’

‘Wat? Tiran?’ zei Karlijn met trillende stem.

‘Ja, en nu wegwezen!’ Hij keek hen doordringend aan, draaide zich om en liep rochelend naar zijn huis, sloeg de achterdeur open en beende naar binnen.

Met een bleek gezicht keek Karlijn Joost aan. ‘Wat een creep!’

‘Nogal, maar voor zo’n oude man ben ik niet bang. Als hij je had aangeraakt, had ik hem een klap gegeven.’

‘Een klap? Dat hoop ik niet. Dat je laatst de bril van een juf kapotgooide met een leeg colablikje dat eigenlijk voor Jeffrey bedoeld was, is al erg genoeg.’ Ineens keek ze hem

bezorgd aan. ‘Maar... zou het waar zijn dat er iemand levend begraven is in dit bos?’

Joost dacht na. ‘Dat was een rare opmerking van hem, hè?’

‘Misschien is dit stuk bos wel van hem.’

‘Echt niet. Die bejaarde heeft hier niks te vertellen.’

‘Zullen we toch maar gaan? Hier zijn toch geen grafheuvels.’

Joost gniffelde. ‘Ja, wegwezen, voordat opa terugkomt met zijn rollatortje.’

3

Waarschuwing

Joost wreef in zijn handen. ‘Goed nieuws, Karlijn! Ik heb al een mail van die archeoloog terug.’ Hij opende het bericht en las:

Beste Jarno, wat leuk dat je een werkstuk over grafheuvels gaat schrijven! Daar wil ik je graag bij helpen. In de bijlage vind je een heleboel informatie die je daarbij mag gebruiken.

Karlijn keek hem met grote ogen aan. ‘Jarno?’

‘Ja, hij hoeft toch niet te weten wie ik ben? Straks zoekt hij me op. Ik heb ook een apart e-mailadres aangemaakt.’

Karlijn grinnikte en Joost las verder:

Er bestaat een kaart waarop alle grafheuvels in Nederland staan. Die mail ik je ook nog. Misschien kun je hem bij je werkstuk voegen, maar let op: grafheuvels zijn beschermd! Erin graven is verboden. Daarom wordt er ook streng gecontroleerd. Politie en bepaalde boswachters mogen boetes uitdelen als mensen het toch doen. Vondsten moet je altijd melden bij de gemeente. Hopelijk heb je zo genoeg informatie om een mooi werkstuk te

schrijven. Mag ik te zijner tijd een exemplaar ontvangen? Als je nog vragen hebt, stel ze gerust! Succes! Groet, Alexander Bijvoet, archeoloog universiteit Leiden. PS Ga nooit op eigen houtje in heuvels graven, maar ga altijd op pad met een echte archeoloog.

‘Nou, Járno, dit heeft wel één nadeel: binnenkort moet je een werkstuk opsturen,’ zei Karlijn.

‘Nee hoor. Hij weet toch niet wie ik ben. En anders download ik wel een werkstuk van internet.’

Hij drukte de computer uit waarna ze snel naar beneden renden.

‘We gaan niet meer langs die oude man, hoor!’ zei Karlijn, terwijl ze haar jas aantrok. ‘Straks is die dorpsroddel waar...’

‘Inderdaad, we gaan gewoon via de andere kant het bos in, maar ik wil er nog wel een keer achter komen wie hij bedoelde met “de tiran”. Dat zei hij niet voor niets. We...’

Hij maakte zijn zin niet af en voelde zijn tenen kromtrekken. Een rood lichtje scheen in zijn ogen. Hij wreef erin, keek naar buiten en zag een schim van zijn zusje voorbijvliegen. Waar zat ze met dat irritante lampje? Hij had het haar nooit moeten geven.

De achterdeur klapte met een bons dicht en toen was het stil.

Joost nam zijn sleutelbos van het kastje in de hal en stak hem in zijn achterzak voordat ze het huis uit liepen.

Op het moment dat hij twee schoppen uit de garage wilde pakken, hoorde hij zware voetstappen achter zich.